

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Tdo/37/2017
Identifikačné číslo spisu:	2611010016
Dátum vydania rozhodnutia:	20.07.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Szabo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:2611010016.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Szaba a sudcov JUDr. Petra Hatalu a JUDr. Juraja Klimenta v trestnej veci obvineného P. B. pre obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Tr. zák. a iné, prerokoval na neverejnom zasadnutí 20. júla 2017 v Bratislave dovolanie obvineného P. B., podaného prostredníctvom obhajcu proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 18. septembra 2014, sp. zn. 3To/39/2014, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného P. B. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Senica z 11. februára 2014 sp. zn. 2T/6/2011 bol obvinený P. B. uznaný za vinného z obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1 Tr. zák. na skutkovom základe, že

v presne nezistenej dobe začiatkom roka 2007 predstavujúc sa ako P. V., prokurátor Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, v úmysle získať peniaze sľúbil A. Y., že jej zabezpečí z pozície pracovníka Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky na Najvyššom súde Slovenskej republiky prešetrovanie trestného stíhania a odsúdenia synov A. Y., X. Y. a I. Y. s čím A. Y. súhlasila, následne v marci 2007 v mieste trvalého pobytu A. Y. v D., po rozhovore s jej synmi si prefotil rozsudky Okresného súdu Senica a Krajského súdu Trnava, pričom v priebehu marca 2007 A. Y. povedal, že zápisnice o výsluchoch jej synov na polícii v Senici boli sfalšované, sudkyňa, prokurátor a aj obhajkyňa boli podplatení a celý prípad musí byť v utajení predložený na Najvyšší súd Slovenskej republiky, pričom následne A. Y. predložil sfalšované uznesenie o vrátení veci prokurátorovi so sfalšovanou pečiatkou Generálnej prokuratúry, za čo od A. Y.Č. postupne prevzal slovenské koruny a eurá v období od 10.04.2007 do 10.05.2010 v hodnote 188.113,53 €, pričom prevzatie peňazí v troch prípadoch potvrdil „príjmovými pokladničnými dokladmi“ so sfalšovanou pečiatkou Generálnej prokuratúry so štátnym znakom, čím A. Y. spôsobil škodu vo výške 188.113,53 €.

Za to bol odsúdený podľa § 221 ods. 4 Tr. zák. s použitím § 37 písm. m/, § 38 ods. 4, § 42 ods. 1, § 41

ods. 1 Tr. zák. na úhrnný a súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 11 (jedenásť) rokov a 8 (osem) mesiacov. Na výkon uloženého trestu bol podľa § 48 ods. 3 písm. b/ Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom strázenia.

Podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Tr. zák. mu súd uložil ochranný dohľad na 2 (dva) roky.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súd zrušil výroky o treste rozsudku Okresného súdu Bratislava I z 21.09.2011 sp. zn. 1 T 44/2011, právoplatný 21.09.2011 a rozsudku Okresného súdu Bratislava I z 12.04.2013 sp. zn. 2 T 21/2013, právoplatný 12.04.2014, ohľadom obvineného P. B., ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. bol obvinený zaviazaný nahradiť poškodenej A. Y., trvale bytom D., J. XXX, škodu vo výške 188.113,53 €, pričom poškodená A. Y. bola podľa § 288 ods. 2 Tr. por. so zvyškom nárokov odkázaná na občianske súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote obvinený odvolanie, a to proti výroku o treste, pričom sa domáhal zrušenia napadnutého rozsudku a uloženia miernejšieho trestu s tým, aby bol zaradený do ústavu s miernejším stupňom ochrany.

Na základe včas podaného odvolania vo veci rozhodoval Krajský súd v Trnave, ktorý na verejnom zasadnutí 18. septembra 2014 uznesením sp. zn. 3To/39/2014 podľa § 319 Tr. por. odvolanie obvineného zamietol.

Rozsudok nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 18. septembra 2014, kedy vo veci rozhodol krajský súd, pričom obvinený uložený trest aj vykonáva, t.č. v Ústave na výkon trestu Ilava.

Odpis uznesenia Krajského súdu v Trnave obvinený P. B. prevzal 1. decembra 2014, jeho obhajca prevzal rozhodnutie 27. novembra 2014, prokurátor ho prevzal 2. decembra 2014 a rozhodnutie prevzali i poškodení.

Okresný súd Senica dňa 14. júna 2017 predložil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky v predmetnej veci dovolanie obvineného P. B., ktoré podal prostredníctvom ustanoveného obhajcu Mgr. Petra Volocha (zákonná podmienka § 373 ods. 1 Tr. por.), ktoré smeruje proti obom vyššie citovaným rozhodnutiam. Dovolanie bolo podané na súde prvého stupňa dňa 11. apríla 2017 z dôvodov § 371 ods. 1 písm. h/, i/ Tr. por. (č.l. 918-923).

Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. obvinený videl v tom, že súd prvého stupňa nesprávne použil ustanovenie § 38 ods. 4 Tr. zák. v spojitosti s prihliadnutím na priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m/ Tr. zák., keď podmienky na jeho použitie neboli naplnené, keďže súd prvého stupňa súčasne neprihliadol na naplnenie poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. l/ a n/ Tr. zák. s poukázaním na jeho vyhlásenie na hlavnom pojednávaní, kde podľa § 257 ods. 1 písm. c/ Tr. por. vyhlásil, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, pričom na otázky uvedené v § 333 ods. 3 písm. c/, d/, f/, g/, h/ Tr. por. odpovedal áno.

Obvinený ďalej namietal skutočnosť, že na jeho vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe sa prihliadalo dvojakým spôsobom, zásadne v jeho neprospech, pričom podľa obvineného mali byť zohľadňované poľahčujúce okolnosti vyplývajúce z jeho vyhlásenia, a to poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. l/ Tr. zák. a poľahčujúca okolnosť v zmysle § 36 písm. n/ Tr. zák. Namiesto sadzby 10 až 15 rokov, v rámci ktorej mu mal súd prvého stupňa ukladať trest, tak mu uložil trest v rozpore so zákonom, a to v sadzbe 11 rokov a 8 mesiacov až 15 rokov, teda mu bol uložený trest mimo zákonom uloženej trestnej sadzby, s poukázaním na naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. V skutočnosti tak v jeho prípade mali dokonca poľahčujúce okolnosti prevažovať nad jedinou priťažujúcou okolnosťou.

V rámci svojho dovolania obvinený uviedol, že práve jeho vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, zásadným spôsobom napomohlo príslušným orgánom činným v trestnom konaní, zvlášť súdu, k objasneniu trestnej činnosti. Obvinený namietal aj výšku spôsobenej škody, nakoľko predmetná výška škody okrem tvrdenia poškodenej totiž nevyplyva zo žiadnych presvedčivých dôkazov, ani to, že by poškodená mala takúto sumu vo výške 188 113,53 € v hotovosti reálne k dispozícii. Jediným dôkazom preukazujúcim výšku jemu odovzdanej sumy sú iba tri „Pokladničné príjmové doklady“ na č.l. 68, 69 a 70 spolu vo výške 11 811,03 €. V spise sú síce doklady preukazujúce uzavretie zmlúv o úvere, ktoré mali uzatvoriť poškodená A. Y., jej manžel X. Y. a jej syn X. Y. ml. s rôznymi bankami a nebankovými spoločnosťami, avšak tieto mali byť iba v celkovej 77 839,86 €. V spise nie je jediný dôkaz o tom, že by mala poškodená k dispozícii sumu vo výške 93 055,59 € od svojej rodiny, ani že by mala ďalších vlastných 17 218,09 €. Ďalej obvinený opísal vzťah s poškodenou s poukázaním na skutkový stav v spojení s predpokladanou nižšie spôsobenou škodou v spojitosti s miernejším trestnoprávnym postihom.

Obvinený spochybňoval dôveryhodnosť výpovede syna poškodenej, nakoľko podľa obvineného ide o osobu s kriminálnou povestou.

S poukázaním na dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. obvinený poukázal na skutočnosť, že trestnú činnosť spáchal začiatkom roka 2007, pričom odsudzujúci rozsudok súdu prvého stupňa bol potom vyhlásený dňa 11. februára 2014, z čoho vyplýva, že od spáchania trestného činu až po vyhlásenie odsudzujúceho rozsudku uplynulo viac ako deväť rokov. Obvinený poukázal na článok 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, článok 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd s odôvodnením, že vzhľadom k uvedenému možno mať za to, že jeho trestná vec nebola prejednaná v primeranej lehote. V danej súvislosti je treba uviesť, že danú trestnú vec nie je možné označiť za obzvlášť rozsiahlu, nakoľko bol trestne stíhaný pre jeden skutok, jedná sa o čin spáchaný jedinou osobou, ku skutku sa priznal a tým zásadne uľahčil dokazovanie.

Obvinený ďalej uviedol, že podľa judikatúry EŠLP sťažovateľovi nemôže byť vytýkané uplatňovanie procesných prostriedkov, ktoré na ochranu jeho práv poskytujú vnútroštátne právne predpisy. S ohľadom na to nemôže byť obvinenému v jeho neprospech vytýkané, že podával námietky zaujatosti voči členom senátu, ako aj to, že uplatnil svoje právo a podal odvolanie. Vzhľadom na vyššie uvedené je podľa obvineného zrejmé, že zo strany orgánov činných v trestnom konaní nepochybne došlo k neprimeraným prietahom v konaní, čím bolo porušené jeho právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj právo na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Z judikatúry EŠLP, ako aj Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je zrejmé, že odškodnenie za ujmu spôsobenú porušením práva na prejednanie veci v primeranej lehote je možné poskytnúť aj zmiernením uloženého trestu odňatia slobody za podmienky, že obvinený je uznaný za vinného a keď vnútroštátny súd vo svojom rozhodnutí uzná, že právo obvineného na primeranú dĺžku bolo porušené a z toho dôvodu mu uložený trest zmierni. Podľa obvineného v danej veci ide nepochybne o porušenie práva na skončenie trestného stíhania v primeranej lehote, a preto kompenzácia porušenia tohto práva je nutné uložením trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby s poukázaním na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 6 To 16/2000.

V danej súvislosti obvinený poukázal aj na konkrétne rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, a to Eckle vs. Nemecká spolková republika z 15. júla 1982, Morby vs. Luxemburg zo dňa 1. marca 2003, Memeleao vs. Cyprus zo dňa 12. júna 2008, kde Európsky súd pre ľudské práva vyslovil opakovaný názor, že zmiernenie trestu je právnou kompenzáciou štátu za to, že došlo k porušeniu práv obžalovaného neprimeranou dĺžkou trestného konania. Čo sa týka neprimeranej dĺžky trestného konania, tak podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je 6 rokov, avšak obvinený uviedol aj iné rozhodnutia EŠLP, kde podľa názoru EŠLP je už 4 roky a 4 mesiace neprimeraná dĺžka konania.

Vzhľadom na vyššie uvedené je podľa obvineného naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. obvinený videl aj v tom, že súd neprihliadol na ustanovenie § 39 Tr. zák., pričom z vyššie uvedených okolností prípadu vyplýva, že sú tu také závažné pochybnosti o skutočne spôsobenej výške škody a právna kvalifikácia hraničí, ak dokonca aj priamo nenapĺňa miernejšiu skutkovú podstatu zločinu podvodu podľa § 221 ods. 3 Tr. zák., alebo ešte miernejšiu podľa § 221 ods. 2 Tr. zák.

Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam má obvinený za to, že uložený trest odňatia slobody v trvaní 11 rokov a 8 mesiacov v ústave na výkon trestu s maximálnym stupňom strázenia je pre neho neprimerane prísny a na zabezpečenie obrany spoločnosti by postačoval aj trest kratšieho trvania.

Obvinený videl naplnenie dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. h/, i/ Tr. por. aj v tom, že súd nesprávne prihliadol na ustanovenie § 48 ods. 4 Tr. zák., keď ho zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom strázenia. Vzhľadom k tomu, že okrem majetkovej trestnej činnosti sa žiadnej inej násilnej trestnej činnosti nedopustil, tak žiada dovolací súd, aby umožnil jeho zaradenie do ústavu s miernejším stupňom strázenia, pričom v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a Ústave na výkon väzby Ilava je vzorným väzňom, vzorne a svedomito si plní svoje povinnosti, aktívne sa zapája do záujmovej činnosti a je vedúcim dramatického krúžku.

Na základe uvedených skutočností obvinený navrhol, aby dovolací súd v súlade s § 384 ods. 1 Tr. por. na verejnom zasadnutí preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozhodnutia, proti ktorým podal dovolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozhodnutiu a v súlade s § 386 ods. 1 Tr. por. rozsudkom vyslovil porušenie zákona v príslušných ustanoveniach a súčasne podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil napadnuté uznesenie Krajského súdu v Trnave, č. k. 3To/39/2014-803, zo dňa 18. septembra 2014, ako aj predchádzajúci rozsudok Okresného súdu Senica, sp. zn. 2T/6/2011, zo dňa 11. februára 2014 a v súlade s § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal Okresnému súdu Senica, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Predsedníčka senátu súdu prvého stupňa v súlade s ustanovením § 376 Tr. por. doručila rovnopis dovolania na vyjadrenie ostatným stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté. Možnosť vyjadriť sa využila poškodená podaním došlým na súd prvého stupňa dňa 15. mája 2017 (č. l. 926), ako aj prokurátor podaním došlým na súd prvého stupňa 23. mája 2017 (č.l. 929).

Poškodená vo svojom vyjadrení uviedla, že nesúhlasí s dovolaním obvineného, nakoľko všetko čo v dovolaní uviedol sú klamstvá, výmysly, krivé obvinenia a ohováranie celej ich rodiny, pričom poukázala na celý priebeh komunikácie s obvineným od roku 2007 s odkázaním na jednotlivé SMS správy medzi ňou a obvineným. Poškodená uviedla, že si zobrala pôžičku v pobočke mbank, a to vo výške 100 000,- €, jej syn si zobral dvakrát pôžičku v I. banke a bol aj pri tom, keď odovzdávala peniaze obvinenému. Taktiež jej sestra U. E. si spolu s manželom zobrali pôžičku v V. banke a tiež bola pri tom, keď odovzdávala peniaze obvinenému.

Čo sa týka peňazí z AAA auto, tak obvinený bol s poškodenou v danej firme, až kým pokladnička vyčísľala hodnotu auta a peniaze zo stola zobral obvinený. Poškodená ďalej uviedla, že ju obvinený nútil si požičiavať peniaze od rodinných príslušníkov, ako aj od známych, pričom má potvrdenia, že peniaze prevzala, ako aj potvrdenia od tých, ktorým peniaze vrátila. Podľa poškodenej tvrdenia obvineného o tom, že jej synovia sú kriminálnici nie sú pravdivé a ide tu o hrubé ohováranie a osočovanie jej synov X. a I., nakoľko jej synovia vedú riadny život, pracujú a zapájajú sa do športových aktivít, pričom nemajú s nikým konflikt.

Ďalej poškodená opísala priebeh skutkového deja komunikácie s obvineným, avšak namietala, že by s obvineným mala nejaký vzťah, pričom uviedla, že obvinený je homosexuál a keď mu nedávali peniaze, tak sa k ním správal hrubo a nadával im, čím žili v neustálom strese a strachu z obvineného. Poškodenej manžel sa musel liečiť na psychiatrii a jej tiež k tomu veľa nechýbalo. S obvineným nikdy nebola v

žiadnom hoteli.

Vzhľadom na tvrdenie obvineného, že hlavné pojednávanie muselo byť viackrát odročené z dôvodu neprítomnosti svedkov poškodená uviedla, že obvinený klamal, lebo predvolaní svedkovia sa všetkých pojednávaní zúčastnili, dokonca aj jej I. so zlomenou nohou. Jediný, kto sa na hlavné pojednávanie nedostavil, bol sám obvinený, kvôli ktorému bolo hlavné pojednávanie viackrát odročené, nakoľko zámerne naťahoval čas a teraz to chce zvaliť na niekoho iného.

Poškodená na záver svojho vyjadrenia uviedla, že obvinený im má nahradiť škodu, avšak do dňa spísania predmetného vyjadrenia im nevrátil ani cent, pričom musia žiť z 200,- € ktoré im ostanú po vyplatení všetkých pôžičiek. So znížením trestu obvineného súhlasia, ale len pod podmienkou, že im obvinený vráti minimálne 100 000,- € z dlžnej sumy.

Prokurátor Krajskej prokuratúry Trnava v rámci svojho vyjadrenia (č. l. 929) uviedol, že s dovolaním obvineného sa nestotožňuje, nakoľko uloženie trestu obvinenému aj za použitia ustanovenia § 38 ods. 4 Tr. zák. v trvaní 11 rokov a 8 mesiacov bolo v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby, pričom nedošlo k porušeniu iného hmotnoprávneho ustanovenia a dovolateľom napádané uznesenie Krajského súdu v Trnave v spojitosti s rozsudkom Okresného súdu v Trnave (pozn. správne má byť Okresného súdu Senica) považuje za zákonné a opodstatnené, preto nie je naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

S poukazom na hore uvedené má prokurátor za to, že dovolanie neobsahuje dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. h/, písm. i/ Tr. por., a preto navrhol, aby dovolací súd podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie odmietol.

Vyjadrenie prokurátora bolo súdom prvého stupňa doručené obvinenému i jeho obhajcovi, ako aj ostatným stranám trestného konania. Na vyjadrenie prokurátora ani jedna zo strán nereagovala.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolanie bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.). Dovolanie podal obvinený v súlade s ustanovením § 373 ods. 1 Tr. por. prostredníctvom obhajcu. Zároveň však pri predbežnom prieskume zistil, že dovolanie obvineného je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Podľa § 368 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať proti právoplatnému rozhodnutiu súdu, ktorým bol porušený zákon alebo ak boli porušené ustanovenia o konaní, ktoré mu predchádzalo, ak je toto porušenie dôvodom dovolania podľa § 371.

Podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V súlade s § 385 ods. 1 Tr. por. dovolací súd je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Dovolací súd uvádza, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie umožňuje oprávneným osobám podľa § 369 Trestného poriadku namietat' porušenie procesnoprávnych a hmotnoprávnych ustanovení v zmysle dovolacích dôvodov, avšak námietky vzťahujúce sa iba k skutkovým zisteniam nie sú prípustným dôvodom na podanie dovolania.

Dovolanie je možné podať proti právoplatnému rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená, pričom nie je prostriedkom na revíziu skutkových zistení, ustálených okresným a krajským súdom, práve naopak z ustanovenia § 385 ods. 1 Tr. por. vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené. Viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por.

Nedostatky napadnutého rozhodnutia obvinený uplatňoval v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa.

Pokiaľ ide o namietanie neprimerane prísneho trestu, tak v danom prípade obvineného táto námietka nenapĺňa predmetný dovolací dôvod, pretože trest bol obvinenému uložený za spáchanie obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1 Tr. zák., ku ktorému sa aj priznal (č.l. 496), pričom súd prijal jeho vyhlásenie (č.l. 497). Vzhľadom k priznaniu obvineného súd dokazovanie nevykonával, avšak pri ukladaní trestu Okresný súd Senica správne a v súlade so zákonom, ako aj v súlade s jednotlivými ustanoveniami zákona pri určovaní výšky trestu prihliadol na spôsob spáchania činu a jeho následok, výšku spôsobenej škody, zavinenie, pohnútku obvineného, príťažujúce a poľahčujúce okolnosti, ako aj na osobu obvineného, pričom zo spisového materiálu je zrejmé, že obvinený bol už viackrát súdne trestaný (č.l. 549-550), ako aj na jeho pomery a možnosti nápravy. Okresný súd správne vyhodnotil použitie ustanovenia § 38 ods. 4 Tr. zák., keď po zvýšení dolnej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby, ako aj po zohľadnení všetkých príslušných ustanovení zákona, výšky spôsobenej škody, ktorá bola preukázaná na základe dôkazov obsiahnutých v súdnom spise a okolností, uložil obvinenému úhrnný a súhrnný trest odňatia slobody na dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby, a to v trvaní 11 (jedenásť) rokov a 8 (osem) mesiacov. S odôvodnením postupu pri ukladaní trestu sa v dostatočnej miere vysporiadal okresný aj krajský súd, pričom dovolací súd sa v plnej miere s danými odôvodneniami stotožňuje a v podrobnostiach na ne odkazuje.

S poukázaním na vyššie uvedené dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. nebol naplnený.

Vzhľadom k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je potrebné uviesť, že dovolací súd nemôže skúmať a spochybňovať skutkové zistenia, ako ani správnosť svedeckých výpovedí a spôsob hodnotenia dôkazov, ale je viazaný skutkovým stavom, ktorý bol ustálený okresným, ako aj krajským súdom.

S poukázaním na námietky obvineného, že na jeho vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe sa prihliadalo dvojakým spôsobom, zásadne v jeho neprospech, pričom podľa obvineného mali byť zohľadňované poľahčujúce okolnosti vyplývajúce z jeho vyhlásenia, a to poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. l/ Tr. zák. a poľahčujúca okolnosť v zmysle § 36 písm. n/ Tr. zák., dovolací súd uvádza, že obvinený po porade so svojím obhajcom urobil vyhlásenie do zápisnice o hlavnom pojednávaní (č. l. 496) podľa § 257 ods. 1 písm. c/ Tr. por., teda vyhlásil, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe (č. l. 300-310). Na otázky uvedené v § 333 ods. 3 písm. c/, d/, f/, g/, h/ Tr. por. odpovedal obvinený áno a následne po vyjadrení strán súd vyhlásenie obvineného prijal a zároveň vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu v akom obvinený uznal vinu sa nevykoná a vykonajú sa iba dôkazy ohľadne trestu, náhrady škody, prípadne ochranného opatrenia. Následné popieranie obvineného o spáchaní skutku je neprípustné, nakoľko súdom prijaté vyhlásenie o vine, ako aj súdom prijaté vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., čo vyplýva aj z ustanovenia § 257 ods. 5 Tr. por. Vzhľadom k vyššie uvedenému nie je prípustné, aby pri

zohľadňovaní ohľadne trestu obvineného mali byť použité aj poľahčujúce okolnosti v zmysle § 36 písm. l/, písm. n/ Tr. zák., pretože otázka zisťovania resp. zhodnotenia (ne)existencie poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností je otázkou skutkovou, ktorá je vylúčená z preskúmavania dovolacieho súdu v prípade, že tento koná na podklade dovolania obvineného podľa § 371 ods. 1 Tr. por. (uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6 Tdo 56/2013 zo 14. mája 2014).

V danom prípade však k žiadnemu pochybeniu zo strany súdu nedošlo, keďže u obvineného bola zistená jedna priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. m/ Tr. zák., a preto súd správne vyhodnotil použitie § 38 ods. 4 Tr. zák., keď pri ukladaní trestu zvýšil dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu pri nezistení žiadnej poľahčujúcej okolnosti. Aj zo stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. júna 2017 sp. zn. Tpj 55/2016 vyplýva, že poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. l/ Tr. zák. predpokladá okrem priznania páchatel'a aj úprimné oľutovanie trestného činu. Či k takému oľutovaniu došlo, je potrebné posúdiť podľa konkrétnych okolností prípadu, vrátane procesných prejavov páchatel'a (procesne ako obžalovaného) po prijatí vyhlásenia o uznaní viny podľa § 257 ods. 1 písm. b/, c/ Tr. por. (najmä pri využití práva záverečnej reči a posledného slova). V danej trestnej veci obvineného však k takémuto úprímnému oľutovaniu nedošlo, ako ani k napomáhaniu príslušným orgánom, pretože aj v prípravnom konaní obvinený odmietol vypovedať. Obvinený sa najskôr priznal, ale neskôr si to rozmyslel s poukázaním na to, že to nezodpovedalo jeho reálnemu rozhodnutiu.

Okresný súd Senica správne vyhodnotil a postupoval v súlade so zákonom, keď obvineného podľa § 48 ods. 3 písm. b/ Tr. zák. na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom strázenia vzhľadom k tomu, že sa dopustil spáchania obzvlášť závažného zločinu, pričom bol aj viackrát súdne trestaný, avšak nie je vylúčené, aby bol obvinený dodatočne preradený do ústavu s iným stupňom strázenia, pokiaľ svojím správaním sa počas výkonu trestu preukáže a prejaví dostatočnú snahu po náprave.

Čo sa týka námietok obvineného ohľadne prieťahov v konaní, tak tu je potrebné uviesť, že z obsahu spisového materiálu je zrejmé, že sám obvinený spôsobil prieťahy v konaní, keď sa nezúčastňoval verejných zasadnutí a hlavných pojednávaní (č.l. 410, 429, 465, 569, 590, 758), neskoro ospravedlňoval svoju neprítomnosť, v dôsledku čoho museli byť verejné zasadnutia a hlavné pojednávania neustále odročené, pričom dovolací súd nenašiel v konaní orgánov činných v trestnom konaní, okresných a krajských súdov také významné skutočnosti, ktoré by viedli k porušeniu práv obvineného na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v zmysle ustanovenia článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, alebo k porušeniu práva na prerokovanie veci v primeranej lehote v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Vzhľadom na vyššie uvedené sú námietky obvineného ohľadne prieťahov v danom konaní neodôvodnené.

Aj v rámci ustálenej judikatúry platí, že predmetom dovolacieho konania nemôže byť, akým spôsobom sa súdy nižších stupňov vysporiadali s hodnotením jednotlivých dôkazov, ako aj aké závery z vykonaného dokazovania vyvodili, pretože tu sa jedná o otázky skutkového charakteru, ktoré sú z dovolacieho konania vylúčené. Uvedené pritom rovnako platí tiež i pre odmietnutie vykonania obvineným navrhovaných dôkazov, ktorých vykonanie ani jeden z konajúcich súdov nepovažoval za potrebné z hľadiska náležitého zistenia skutkového stavu (v tomto smere viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. decembra 2009, sp. zn. 2 Tdo 45/2009, uverejnené pod R 21/2010). Len s poukázaním na nesúhlas s hodnotením dôkazov a ich odmietnutím vykonania navrhovaných dôkazov, nemožno vyvodzovať predmetný dovolací dôvod.

V tomto smere Najvyšší súd Slovenskej republiky považoval za potrebné dodať zároveň tiež to, že je na rozhodnutí súdu zväziť, akú voľbu dôkazného prostriedku použije pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., ako aj práva podľa § 2 ods. 1 Tr. por. a či určitú skutkovú okolnosť, ktorú považuje za dokázanú, bude overovať ďalšími dôkaznými prostriedkami. Z uvedeného vyplýva, že v prípade, ak popri sebe stoja viaceré dôkazy, dovolací súd nie je oprávnený sa vyjadrovať k výberu dôkazov súdmi nižšieho stupňa.

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

V posudzovanej veci, ako z vyššie uvedeného vyplýva, neboli naplnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. h/, písm. i/ Tr. por., preto Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí dovolanie obvineného P. B. podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.